

Arrest

nr. 118 814 van 13 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. KEERSMAEKERS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. Verzoeker heeft immers valse verklaringen afgelegd over zijn

reisdocumenten, zijn reisweg, zijn verblijfplaatsen en zijn leeftijd. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker onderneemt geen poging om deze vaststellingen te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperkt zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan. Verzoekers stelling zich te hebben gehouden aan de 'raad' van de smokkelaar is geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Gelet op het voorgaande en op de vaststelling dat verzoeker geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk gedurende zijn verblijf aldaar kan er geen geloof meer worden gehecht aan zijn asielrelaas. Zo verzoeker stelt dat hij niet wist dat hij zich in het Verenigd Koninkrijk bevond kan de Raad aan dit argument geen geloof hechten. Verzoeker verklaarde immers dat hij kan lezen en schrijven en dat hij een beetje Engels kan, zodat hij moet hebben gemerkt dat hij in het Verenigd Koninkrijk was. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de beslissing van de Dienst Voogdij en hiertegen beroep heeft aangetekend, doet geen afbreuk aan de geldigheid van deze beslissing.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt wijzigen niets aan het voorgaande. Het gaat immers om algemene informatie over de registratie van geboortes en over corruptie in Bangladesh, die geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de Raad.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 januari 2014, vraagt verzoekende partij alle middelen te behandelen in het verzoekschrift omdat zij niet gelogen heeft over haar identiteit en nationaliteit. Zij wijst erop dat zij uiteen heeft gezet waarom haar geboortjaar in het paspoort anders is. Tevens benadrukt verzoekende partij dat haar gegevens over haar leeftijd blijken uit de website van de overheid waarbij geboortegegevens werden gedigitaliseerd. Ook uit het schoolattest kan worden afgeleid dat zij niet gelogen heeft over haar leeftijd. Zij stelt dat haar beroep bij de Raad van State ongegrond werd verklaard omdat zij slechts ter terechtzitting en mondeling bij de Raad van State kon verwijzen naar haar identiteitsgegevens, vooral haar leeftijd. Wat de minderjarigheid betreft, doet het er niet veel toe, aldus verzoekende partij, een feit is dat zij gevlucht is. Verzoekende partij betoogt dat zij niet wist waar zij was en wijst op haar beperkte scholing. Zij stelt dat indien een Belgische jongen met haar profiel zou vluchten met een smokkelaar deze evenmin zou weten of hij in India dan wel Bangladesh zou zijn. Zij bevestigt dat zij niet gelogen heeft over haar relaas en stelt zich de vraag waarom zij zou liegen over een asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk aangezien zij daar familie heeft en aldus bescherming van de familie zou hebben genoten. Verzoekende partij wijst erop dat zij geen reden had om de smokkelaar niet te geloven.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat de leeftijd er in wezen niet zoveel meer toe doet maar wel het feit dat zij gevlucht is, benadrukt de Raad dat van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij of zij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Verzoekende partij is hier echter in gebreke gebleven. Haar betoog niet te hebben gelogen over haar identiteit en nationaliteit doet niets af aan de pertinente vaststelling dat zij valse verklaringen heeft afgelegd over haar reisdocumenten, reisweg, en verblijfplaatsen. Verzoekende partij heeft bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad gesteld dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken gelogen heeft en met het vliegtuig Bangladesh heeft verlaten, doch dat de smokkelaar een paspoort op haar naam, met haar foto en met een studentervisum voor het VK regelde zonder dat zij dat wist, is niet geloofwaardig. Het gebrek aan medewerking blijkt ook uit de vaststelling dat verzoekende partij met het vliegtuig reisde en helemaal geen identiteitsgegevens kende van het paspoort waarmee zij reisde, wat, gezien de huidige strenge en individuele grenscontrole op de internationale luchthavens niet geloofwaardig is. Immers, indien verzoekende partij met valse documenten reist in het gezelschap van een smokkelaar zou het toch wel een enorm risico inhouden, niet alleen voor haar maar tevens voor de smokkelaar, indien zijn "klant" bij de eerste de beste grenscontrole onderschept wordt omdat zij niet eens "haar" eigen naam van het paspoort kent. Het feit dat zij geen reden had om (de raad van) de smokkelaar niet te geloven, is geen verschoning. Op verzoekende partij rust immers, net zoals op elke andere asielzoeker, een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partij dat zij niet enkel de waarheid vertelt omtrent haar identiteit en nationaliteit, doch dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas, waar zij *in casu* echter in gebreke is gebleven. In de mate verzoekende partij nog verwijst naar de geboorteakte die gedigitaliseerd is en het bewijs van haar school, kan de Raad slechts vaststellen dat geen van deze attesten over een foto beschikt, zodat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat deze geboorteakte en het schoolattest over haar gaat.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij niet wist waar zij was en wijst op haar beperkte scholing, wijst de Raad op volgende grond in de beschikking, die door haar niet wordt ontkracht en waar het volgende wordt gesteld: *"Zo verzoeker stelt dat hij niet wist dat hij zich in het Verenigd Koninkrijk bevond kan de Raad aan dit argument geen geloof hechten. Verzoeker verklaarde immers dat hij kan lezen en schrijven*

en dat hij een beetje Engels kan, zodat hij moet hebben gemerkt dat hij in het Verenigd Koninkrijk was.” In zoverre zij zich de vraag stelt waarom zij zou liegen over een asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk aangezien zij daar familie heeft en aldus bescherming van de familie zou hebben genoten, doet haar algemeen betoog niets af aan de concrete vaststelling dat zij geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk gedurende haar verblijf aldaar, ofschoon zij er de mogelijkheid toe had. Haar vergelijking met een Belgische jongeman die naar India of Bangladesh vlucht doet niets af van voorgaande vaststellingen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS